

Изведнъж Съба усещаше до себе си момчето, което търпеливо чакаше тя да почне да чете на висок глас. Понякога майката погледваше сина си по главата и казваше:

- Това не е за тебе. Няма да разбереш Телемаха. Не е Александрията, която разплаква баба ти. Има думи, които не познаваш...

Но молбата в очите на детето бе тъй гореща, че тя се засмиваше и почваше отново да чете, като се спираше от време на време, за да обяснява непознатите слова. Спомняше си как и тя някога, като малка, скритом четеше Езоповите басни, ронеше слъзи над Геновева или следеше със затаен дъх съдбата на Райна княгиня, като в една ръка държеше книгата, а с другата лълееше най-малкото си братче или сестриче под лозата, или бъркаше госбата на огъня. И тя само празничен ден можеше да се отдели в някое по-скрито кътче и да заживее в света на Плутарх или Енеолон. А ето че сега тя виждаше този неутолим копнеж да гори в очите на първородния ѝ син. Затова не му забраняваше да идва в голямата соба, когато събираше, на светъл празник, роднинските жени и приятелките си, за да им чете приключенията на Бертолдул или подлистниците на вестника, в който се разправяше чудния живот на Робинзон.

Момчето растеше и все по-често Съба Минчовица виждаше в умните му зеници затаено недоумение:

- Мамо, ама наистина ли е имало нимфи в пещерата на Калипсо, а каква е тази богиня Минерва? Защо плачеш? За коня на Александър Велики ли, за Буцефала ли? - Но и в неговите сиви очи се собираха слъзи, изтръгнати от прекрасното описание. Сърцето биеше развълнувано от благородни чувства, въображението рисуваше пленителни видения.

Красотата... Любовта към родния край... Изторга от ху-